

MARI SYLVIA KOKKO
MARI LUOMA

Huima retki talviyössä

Mörön ja sopulin
seikkailut

MINERVA

Huima retki talviyössä

MARI SYLVIA KOKKO
MARI LUOMA

Huima retki talviyössä

Mörön ja sopulin
seikkailut

www.minervakustannus.fi

© Mari Sylvia Kokko, Mari Luoma ja Minerva Kustannus, 2023
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kuvitus: Mari Luoma

Kansi: Mari Luoma ja Justine Florio/Taittopalvelu Yliveto Oy

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-643-4

Painettu EU:ssa

”Tämä ei käy päinsä. Ei missään tapauksessa!”

Pääporottajatontun ääni kaikui pitkin Korvatunturin keskustoimistoa ja sai pöydän alla loikovan mörön korvat soimaan. Hankaluuksia olisi varmasti tiedossa ja pian. Mörkö vilkaisi ympärilleen ja yritti livahtaa sohvan alle, mutta ylikamreeritonttu sai kiinni mörön niskakarvoista ja kiskoi sen valoon. Mörkö pyristeli vastaan ja siristi silmiään.

”Mitä sinä olet nyt tehnyt?” tonttu kysyi kyllästyneellä äänellä.

”En yhtikäs mitään. Miksi sinä niin luulet?” mörkö vastasi.

”Kukaan viaton ei luiki pakoon tuolla vauhdilla.”

”Mistä sinä sen muka tiedät?”

”Minulle on vuosien mittaan kehittynyt erityinen vaisto lorvailevien ja töistään luistavien tonttujen varalta. Ja sama tuntuu pätevän mörköihinkin.”

Joulupukin tärkeimmän apulaisen silmät tuikkivat terävinä kasvojen uurteiden keskeltä, ja hän yskähti vaimeasti.

”No niin, selvitetään nyt tämä asia. Sinä siellä...”

Ylikamreeri viittasi ovensuussa seisovaa pääporottajaa istumaan kirjoituspöydän edessä odottavaan tuoliin.

”Lopeta se puhiseminen ja ala selittää. Mistä on kyse tällä kertaa? Ovatko porot syöneet hulluruohovaraston ja lentelevät päin seiniä? Vai onko niillä tullut erimielisyyksiä kriketin säännöistä? Minähän käskin sinua kirjoittamaan säännöt talin seinälle, ettei Petteri voi muutella niitä mielensä mukaan.”

Mörkö koetti livahtaa tontun otteesta, mutta tunsi käden niskakarvoissaan tiukentuvan. Punaposkinen pääporottaja istui alas, veti syvään henkeä ja puuskahti:

”Minä en löydä sitä mistään. En käsitä, minne se on joutunut. En edes muista nähneeni sitä viime joulun jälkeen. Jonkun on täytynyt viedä se.”

Pääporottaja väenteli käsiään ja ylikamreeri käänsi pistävän katseensa mörköön:

”No niin, minähän arvasin. Antaa kuulua.”

Mörkö pudisti päätään. Sillä ei ollut aavistustakaan, mistä oli kyse.

”En minä ole tehnyt mitään. Eilisenkin nukuin uuninpankolla. Mitä nyt pelasin Eliaksen kanssa hieman pasianssia puolilta-öin.”

”Ei pasianssia pelata kaksistaan”, ylikamreeri tuhahti.

”Minkä minä voin sille, että Elias pelaa”, mörkö mutisi.

Pääporottaja nyökkäsi pontevasti.

”Sellainen se Elias on. Ei noista kotitontuista ikinä tiedä. Hän on niin vanhakin, että tuskin tietää kaikkia nykyajan hienouksia.”

”Puolusteletko sinä tuota roikaletta? Vaikka se on varastanut sinun... Sinun... Sanoitkos sinä edes, mikä sinulta on kadoksissa?” ylikamreeri ihmetteli samalla, kun ravisti mörköä kevyesti.

"Nenänkiillotusvaha tietenkini!"

Pääporottaja ponnahti seisomaan ja alkoi kiihtyä uudelleen:

"Pian on aatto, enkä minä löydä sitä mistään. Petteri on koko vuoden työntänyt nenäänsä joka paikkaan, ja se on aivan kiilloton. Jos aattona on sumua, mikään ei pelasta meitä täydelliseltä katastrofilta. Muistatko, miten kävi silloin, kun Eiffel-torni oli aivan uusi ja Pariisissa sumuinen ilta? Petteri oli ehtinyt tonkia Provencessa tryffeleitä ja liannut nenänsä, eikä Pukki ollut huomannut pyyhkiä sitä puhtaaksi."

Ylikamreeri nyökkäsi kalpeana.

”Se oli paha päivä”, hän mutisi puoliääneen, laski mörön lattialle ja nyökkäsi sille.

”Tarvittiin tusinan verran teikäläisiä ennen kuin valjaat saatiin irrotettua palkeista. Petteri-parka ehti miltei tukehtua. Siinä se roikkui Eiffel-tornissa nenä epätoivoisesti tuikahdellen

kuin... kuin... ensimmäinen jouluvalo. Siitäköhän ihmiset saivat ajatuksen ripustella riemunkirjavia tuikkujaan joka paikkaan?”

Ylikamreeri vaikeni mietteläänä, mutta jatkoi pian:

”Mihinkäs me jäimmekään? Niin, siihen vahaan. Mihin sinä olet sen laittanut?” hän kysyi ja kääntyi mörön puoleen.

”En mihinkään. En ole edes käynyt tallissa viimeiseen kahteen vuoteen. Häijyjä otuksia ne porot. En minä vapaaehtoisesti mene niiden lähelle”, mörkö marmatti. Ylikamreeri kurtisti kulmiaan.

”Ai niin, kyllähän minä muistan sen syksyisen tapauksen hopeahilettimen ja teippauskoneen kanssa. Pukki olisi viisas, jos lähettäisi hirvaat elokuulta tunturiin ja antaisi niiden olla siellä siihen asti, että pakkaset viilentävät niiden aivot normaaleille astelukemille”, hän sanoi.

Kiukku ja hämmennys vaihtelivat pääporottajan kasvoilla.

”Porojen kanssa pitää vain tietää, kuinka toimia”, pääporottaja papatti. ”Eivät ne voi levottomuudelleen mitään, se on niiden luonteessa. Sitä paitsi, ne ovat olleet paljon rauhallisempia sen jälkeen, kun Pukki hankki niille krikettivarusteet. Tänäkin vuonna talli oli vähällä palaa vain pari kertaa, ja ainoastaan yksi poro yritti liftata Rovaniemelle. Ja häirikkösoittojenkin sanotaan vähentyneen puoleen...”

Hilpeä tarina urheudesta ja ystävyydestä

Mörkö ja sopuli saavat tehtävän, jonka suorittamisen vaatii aikamoista rohkeutta. Ainakin sellaiselta, joka sattuu olemaan vähän arka.

Joulunalusaika on Korvatunturilla kovin kiireistä ja juuri pahimmilleen paljastuu kriittinen unohdus. Nenänkiillotusvaha on jäänyt noutamatta, eikä joulun lahjakierrosta voi hoitaa turvallisesti ilman sitä. Sohvan alla piileskellyt mörkö lähetetään sopulin kanssa nenävahanhakureissulle, mutta Pohjolan kylmä talviyö ei ole turvallinen paikka siihen tottumattomalle. Ennen kuin nenävaha on haettu, on mörkö saanut tutustua niin keloja kolistelemaan holokoluuttiin kuin suolla tanssiin hytymyyhkyihin. Vaarallisin on kuitenkin itse talviyö.

Mari Sylvia Kokko on sammaloitunut kotihiiri, joka viihtyy tarinoiden ja outojen otusten parissa ja kärsii kroonisesta uteliaisuudesta maailmankaikkeuden suhteen. Hänet voi löytää myös kaivelemasta puutarhaa tai ihmettelemästä pörriäisiä.

Mari Luoma on kuvittaja ja sarjakuvantekijä, jolla on koti sekä Suomessa että Saksassa. Hän kuvittaa kaikkea lastenkirjoista mainoksiin ja rakastaa suunnitella veikeitä hahmoja tarinoihin. Luoma on tehnyt myös peligrafikkaa.

Kannen kuvat: Mari Luoma
Kansi: Taittopalvelu Yliveto Oy

L84.2 *minerva*
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-643-4

9 789523 756434